

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1901.

Treść: (Nr 211—216.) 211. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości zamieszczenie Szkoły handlowej wyższej w Krakowie w spisie zakładów naukowych tutejszo-krajowych uznanych za równorzędne z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej. — 212. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie z dnia 22. sierpnia 1899, dotyczące się wyżywczego, drożnego i należytości za doręczenie dla woźnych sądowych. — 213. Obwieszczenie o stanowczym dozwoleniu urzędowego uwierzytelniania LI typu elektromierzy. — 214. Obwieszczenie o zmianie w spisie okręgów szacunkowych do rozkładu podatku osobisto-dochodowego ogłoszonym obwieszczeniem z dnia 4. października 1897. — 215. Rozporządzenie, dotyczące się uzyskiwania patentów szyperskich do kierowania statkiem żaglowym lub parowym, statkiem motorowym lub łodzią motorową służącą do przewozu osób na jeziorze Bodeńskim. — 216. Obwieszczenie o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, którei opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewozone.

211.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 9. listopada 1901,

którem podaje się do wiadomości zamieszczenie Szkoły handlowej wyższej w Krakowie w spisie zakładów naukowych tutejszo-krajowych uznanych za równorzędne z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej.

Na zasadzie §. 25 ustawy o służbie wojskowej i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami uznaje się Szkołę handlową wyższą w Krakowie, składającą się z czterech kursów rocznych, za równorzędną z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem udowodnienia naukowego uzdolnienia do służby ochotniczej jednorocznej.

Postanowieniem tem uzupełnia się załączkę II a do §. 64 I. części Przepisów o służbie wojskowej, rozporządzeniem tutejszem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45 ogłoszonej.

Weltersheimb r. w.

212.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 14. grudnia 1901,

którem zmienia się rozporządzenie z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, dotyczące się wyżywczego, drożnego i należytości za doręczenie dla woźnych sądowych.

Na zasadzie artykułu XXXIV ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112, zaprowadzającej ustawę o postępowaniu cywilnem, wydają się z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1902 następujące postanowienia na miejsce §. 6 i pierwszego ustępu §. 8 rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, których osnowa terazniejsza zostaje uchylona.

§. 6.

Jeżeli woźny, w celu wykonania czynności urzędowej tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 1, musi odbyć drogę wynoszącą — od wyjścia z miej-

sea Sądu aż do powrotu — więcej niż 12·5 km, należy się mu za każdy dalszy kilometr, który ponad 12·5 km przebył, drożne w kwocie ośm halerzy.

Jeżeli w tym samym kursie wykonywa się kilka czynności urzędowych podlegających należytościom, ogólną ich liczbę mnoży się przez 12·5. Drożne należy się w takim razie tylko za każdy dalszy kilometr przebyty ponad liczbę kilometrów w ten sposób obliczoną a to w kwocie ośm halerzy. Na poszczególne czynności urzędowe rozkłada się drożne z odpowiedniemi zastosowaniem §. 7, ustęp 2.

Okoliczność, że woźny może jechać wozem na wiele osób urządzonym nie ma wpływu na obliczenie drożnego.

§. 8, ustęp 1.

Jeżeli doręczenia lub inne czynności urzędowe w sprawach karnych wykonywane bywają przez organa sądu (woźnych albo posłańców) poza obrębem miejsc urzędowego, należy się za każdy kurs bez względu na ilość wykonanych czynności urzędowych albo doręczeń, drożne w kwocie 60 halerzy, tudzież, jeżeli cała przebyta droga wynosi więcej niż 12·5 kilometra a w ciągu tego samego kursu nie urosło już rozszczenie do drożnego za czynność urzędową w sprawach cywilnych, należy się nadto jeszcze drożne podług §. 6, a wreszcie, w tych sa-

mych okolicznościach, jeżeli w ciągu kursu musiano przenocować, należy się dodatek do wyżynnego według §. 7go.

Böhm r. w.

Spens r. w.

213.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 15. grudnia 1901,

o stanowczem dozwoleńiu urzędowego uwierzytelnienia LI typu elektromierzy.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, i w wykonaniu przepisów o urzędowem sprawdzaniu i uwierzytelnianiu przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności (rozdział V, punkt 22), ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 4. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 176, Dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag pozwolił stanowczo przyjmować do urzędowego uwierzytelniania LI typ elektromierzy, który dotychczas dopuszczony był tylko prowizorycznie (porównaj obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 4. października 1901, Dz. u. p. Nr. 156).

Dokładniejszy opis tego typu ogłoszony zostanie później.

Typ elektromierzy	Aprobowane		Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami; ilość plomb
	stanowczo	provizorycznie					
LI	1		Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ L, ale urządzony do systemu trójprzewodowego. Przedstawiony przez „Danubię“ Spółkę akcyjną wyrobu przyrządów gazowych, oświetlających i pomiarowych.	2

Call r. w.

214.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. grudnia 1901,

o zmianie w spisie okręgów szacunkowych do rozkładu podatku osobisto-dochodowego ogłoszonym obwieszczeniem z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233.

Ilość członków komisji szacunkowej ustanowionej do rozkładu podatku osobisto-dochodowego

dla okręgu szacunkowego „powiat polityczny postojeński“ zniża się z 12 na 6.

Przeto spis okręgów szacunkowych do podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, sprostować należy w następujący sposób:

(Strona 1346 części XCII. Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miejscowa	Powiatowa	Siedziba komisji	Ilość członków komisji
		komisya			
2	Powiat polityczny postojeński		1	Starostwo w Postojnie	6

Böhm r. w.

215.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 16. grudnia 1901,

tyczące się uzyskiwania patentów szyperskich do kierowania statkiem żaglowym lub parowym, statkiem motorowym lub łodzią motorową służącą do przewozu osób na jeziorze Bodeńskim.

§. 1.

Każdy kierownik statku żaglowego lub parowego, statku motorowego lub łodzi motorowej, służącej do przewozu osób, powinien posiadać przepisany patent szyperski.

Uwolnieni od tego są tylko kierownicy małych łodzi żaglowych, służących jedynie do kursowania pomiędzy miejscami nadbrzeżnymi blisko siebie leżącymi lub do przejażdżek dla rozrywki.

§. 2.

Ubiegający się o patent szyperski winien prośbę należytych dokumentami opatrzoną podać do starostwa w Bregencyi.

§. 3.

Prośby o nadanie patentu szyperskiego zawierać mają dowody, że kandydat czyni zadosyć wymaganiom pod względem:

1. przynależności do państwa,
2. stałej siedziby,
3. pełnoletności,
4. moralnego zachowywania się,
5. trzyletniej służby praktycznej okrętowej na wodach śródkrajowych (nie licząc służby za chłopca

okrętowego), której najmniej rok jeden powinien być spędzony na tego rodzaju statkach jeziora Bodeńskiego, do kierowania którymi ma być patentem nabyte uprawnienie.

Ubiegający się o patent szyperski do kierowania statkami parowymi, statkami motorowymi lub łodziami motorowymi, służącymi do przemysłowego przewozu osób, mają nadto udowodnić, że w ciągu wzmiankowanego wyżej roku pełnili służbę po części kierownika statku, po części sternika pod nadzorem i według instrukcyi kapitana a względnie sternika. W przypadkach takich kierownik statku, pod którym kandydat w końcu służył, winien wyraźnie potwierdzić w świadectwie, tyczącem się pełnienia obowiązków, że kandydat udowodnił praktycznie potrzebne uzdolnienie do kierowania statkami dotychczasowego rodzaju.

Ubiegający się o patent szyperski do kierowania statkami parowymi na jeziorze Bodeńskim, winni wreszcie udowodnić jeszcze, że odbyli z dobrym skutkiem nauki w szkole nautycznej albo przynajmniej w szkole realnej niższej, lub że w inny sposób nabyli wiadomości odpowiednich temu stopniowi wykształcenia.

§. 4.

Jeżeli kandydat złoży wszystkie powyższe dowody, należy go przypuścić do egzaminu.

W odnośnej komisji egzaminacyjnej, mającej siedzibę w Bregencyi, zasiadać będą:

Starosta lub jego zastępca jako przewodniczący, inspektor żeglugi w Bregencyi lub jego zastępca i przynajmniej jeden kierownik statków przez starostwo bregenskie przeznaczony a doświadczony w kierowaniu statkami tej kategorii, do której kandydat pragnie patent uzyskać.

§. 5.

Egzamin urządzić należy odpowiednio w ogólności ze względem na rodzaj statków, do kierowania którymi kandydat chce patent uzyskać i rozciągać

się ma nie tyle na przedmioty teoretyczne jak raczej na żeglugę praktyczną po jeziorze Bodeńskim.

§. 6.

W szczególności trzymać się należy następujących przepisów:

I. Wybór przedmiotów egzaminu, składanego dla uzyskania patentu do kierowania statkami żaglowymi, zostawia się komisji.

II. Przedmioty egzaminu składanego dla uzyskania patentu żeglarskiego do kierowania statkami motorowymi lub łodziami motorowymi, służącymi do przemysłowego przewozu osób, są:

- a) międzynarodowy Porządek żeglarski i portowy dla jeziora Bodeńskiego łącznie ze zmianami i dopełnieniami, jakoteż Porządki portowe dla portów jeziora Bodeńskiego w Bregencyi, Lindau, Friedrichshafen, Konstancyi, Romanshorn i Rorschach;
- b) przepisy co do zachowywania się statków parowych i innych w ciągu kursów przy spotykaniu się i przecinaniu drogi, niemniej znajomość i rozumienie graficznego planu kursów statków parowych na jeziorze Bodeńskim, jakoteż kompasu;
- c) zachowywanie się w podróżach podczas mgły, w nocy, podczas burzy, jakoteż zachowywanie się podczas przygód nieszczęsnych (gdy kto wpadnie w wodę, w czasie niebezpieczeństw pożaru lub zalewu, zetknięcia się statków itp.).

Oprócz tego ubiegający się o patent szyperski do kierowania statkami motorowymi i łodziami motorowymi, służącymi do przemysłowego przewozu osób, mają na egzaminie udowodnić praktycznie odbyciem kursu próbnego, że posiadają potrzebną biegłość w kierowaniu statkiem i że z obsługą motoru i czuwaniem nad nim są o tyle obznajomieni, ażeby w razie potrzeby mogli objąć obsługę około niego aż do najbliższego portu.

III. Egzamin, składany dla uzyskania patentu na kierownika statku parowego, rozciąga się na te same przedmioty, które wymienione są wyżej pod II a, b i c, w ten sposób, że zadawać należy także pytania co do postępowania przy ustanawianiu kursów i podróży, jakoteż co do utrzymywania i używania książek sternicznych.

§. 7.

Kandydatowi, który zda dobrze egzamin, wyda starostwo bregencie patent szyperski wypełniony należycie podług wzoru dołączonego do międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego.

Ten patent szyperski uprawnia tylko do kierowania statkiem, nie zaś do obsługi motoru lub czuwania nad nim.

Na statkach motorowych jest w ogóle niedozwolone, żeby ta sama osoba pełniła służbę kierownika statku i zarazem obsługiwała motor i nad nim czuwała.

§. 8.

W przypadkach na szczególne względy zasługujących, zastrzeżone jest Ministerstwu handlu dopuszczanie wyjątków od uczynienia zadosyć wymaganiom §. 3go, jakoteż uwalniania od egzaminów w rozporządzeniu niniejszem przepisanych.

§. 9.

Tylko tej osobie wolno używać patentu szyperskiego, dla której został wystawiony.

§. 10.

Zresztą we względzie przemysłu kierowania statkami na jeziorze Bodeńskim trzymać się należy odnośnych postanowień ustawy przemysłowej, we względzie kierowania statkami parowymi postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 4. stycznia 1855, Dz. u. p. Nr. 9.

§. 11.

Bezpośrednie wykonywanie rozporządzenia niniejszego porucza się Starostwu w Bregencyi.

§. 12.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 5. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 89, wydane w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Call r. w.

216.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. grudnia 1901,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, które mi opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 56, o postępowaniu celniczym z haftami do uszlachetnienia przewożonemi, postanawia się, że w czasie od 1. stycznia aż do końca grudnia 1902 na tkaninach przewożonych do uszlachetnienia haftu umieszczane być mają cechy tożsamości barwy czerwonej.

18

Böhm r. w.